

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla dr. Czugler Péter ... (címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, dr. Lipták Eszter ... (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I. rendű alperes címe) I. rendű, ... jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve (II. rendű alperes címe) II. rendű, dr. Lipták Eszter ... (címe) által képviselt III.rendű alperes neve (III. rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen, személyhez fűződő jog megsértése miatt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2007. március 26. napján meghozott, 11.ÚP.632.855/2005/27. számú ítélete ellen az I-III. rendű alperesek részéről 28., a II. rendű alperes részéről 29. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperes keresetét teljes egészében elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperesnek 40.000 (negyvenezer) forint együttes első- és másodfokú perköltséget, az I. rendű és III. rendű alpereseknek pedig 15.000 (tizenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 3.000 (háromezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s:

A felperes kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy a ... című lap ...-i számában megjelent „...” valamint a ...-i számában közzétett „...” című cikkekben annak valótlan állításával, hogy az ... és ... felperes a ...épületében ágyékon rúgta az I. rendű alperest, aki ennek következtében 8 napon túl gyógyuló sérülést szenvedett, az alperesek megsértették a becsület és jóhírnév védelméhez továbbá az adatkezelés jogszerűségéhez fűződő személyiségi jogát. A jogsértés miatt az alperesek további jogsértéstől való eltiltását és 500.000 Ft nem vagyoni kártérítésben marasztalását kérte.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Álláspontjuk szerint a valóságnak megfelelően tájékoztattak a cikkben a felperes ellen folyó büntető- és ...i etikai eljárásról. Vitatták a felperes nem vagyoni kártérítési igényét is.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján meghozott ítéletével megállapította, hogy az alperesek azzal, hogy a II. rendű alperes kiadásában megjelenő ... -i számában a „...” című és a ...-i számban „...” című, III. rendű alperes által írt cikkekben az I. rendű alperes valótlan tényállítását leköszölve valós tényként állították, hogy a felperes az I. rendű alperest ágyékon rúgta, aki ennek következtében 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett, megsértették a felperes becsület és jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogait. Az alpereseket eltiltotta a további jogsértéstől, és kötelezte őket, hogy a felperesnek 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg 300.000 Ft-ot, nem vagyoni kártérítés fejében. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 38.000 Ft perköltséget - a felperes által lerótt kereseti illeték fejében - továbbá a felperes képviselőjének 60.000 Ft + 20% áfa perköltséget. Az ezt meghaladó költségekről úgy rendelkezett, hogy azt a peres felek maguk viselik.

Az ítélet indokolásában megállapította, hogy a cikkek megjelenésének időpontjában a felperes ellen az I. rendű alperes feljelentése folytán büntetőeljárás és a ...nál etikai eljárás volt folyamatban, azonban az eljárásokról a II. rendű alperes nem az érintett szervektől, hanem az I. rendű alperestől szerzett tudomást. Utalt a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalásában foglaltakra és a Be. 74/A. § (1) bekezdésére. Kifejtette, hogy a más személytől származó értesülésre hivatkozás nem mentesít a felelősség alól. Kétségtelen befejezett tényként, a bűncselekmény elkövetőjeként pedig nem lehet megjelölni azt a személyt, akit ezzel még csupán vádolnak. Jelen esetben azonban még vád sem volt. A II. és III. rendű alpereseket terhelte annak bizonyítása, hogy az I. rendű alperes állításának valódiságáról meggyőződjenek, az alperesek azonban a közölteket nem bizonyították. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperesi lap valós tényként közölte, hogy a felperes az I. rendű alperes sérelmére bűncselekményt, súlyos testi sértést követett el, ezzel szemben a felperes igazolta, hogy az ellene indult büntetőeljárás nem vezetett elmarasztalásra, ezért alappal kérhette a jelen perben a jogsértés megállapítását.

Álláspontja szerint a per tárgyát képező két cikkel az alperesek a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásában megfogalmazott tárgylagosság ellen vétettek, az írások a felperes lejárátását célozták.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy ilyen nagy nyilvánosság előtt tett közlés nyilvánvalóan alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését negatívan befolyásolja. A jogsértés tárgyi súlyát jelentősnek találta a többszöri jogsértésre tekintettel. Figyelemmel volt arra is, hogy a felperes foglalkozását, teljes nevét, ... mivoltát is közölték, így a közlés objektíve is alkalmas volt arra, hogy emiatt a felperest kár érje. Erre tekintettel nem tartotta indokoltnak és szükségesnek vizsgálni, hogy a felperes által hivatkozott következmények valóban ok-okozati összefüggésben vannak a jogsértéssel. Utalt az Alkotmánybíróság 34/1992. (VI. 1.) AB határozatának indokolásában foglaltakra. Ennek megfelelően a Ptk. 84. § (1)

bekezdése alapján megállapította a jogsértést, a b) pont szerint eltiltotta az alpereseket a jogsértéstől, a nem vagyoni kártérítésről pedig a Ptk. 84. § e) pontja és a 355. § (4) bekezdése alapján határozott, tekintettel arra is, hogy a jogsértés óta hosszabb idő eltelt és a felperes keresetét az elévülési határidő utolsó napján nyújtotta be.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő fellebbezést, míg a felperes csatlakozó fellebbezéssel élt.

Az I. és III. rendű alperes fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását kérte. Hivatkoztak a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalásában írtakra, valamint az annak alapján kialakult ítélkezési gyakorlatra, amely nem csak büntetőügyekről való tájékoztatás, hanem mindenféle más hatóság, bíróság előtt folyó hivatalos eljárásról történő tudósítás esetére is alkalmazni rendeli az állásfoglalást. Kifejtették, hogy büntetőügyekben a gyakorlat szerint már a feljelentés is közölhető a sajtószerv által, és ennek megfelelően más hivatalos eljárások megindítását célzó iratok tartalma is. Amennyiben a sajtó az aktuális eseményekben megismerhető adatokat, tényeket valósághűen közli, bizonyítási kötelezettsége kizárólag arra terjed ki, hogy az ügy adott állásával, a megismerhető tények körével összhangban áll, megfelel a valóságnak. Ezt az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. A nem vagyoni kártérítés tekintetében jogsértőnek tartották az ítéletet, mivel a felperes sem a keresetében, sem az eljárás folyamán nem terjesztett elő határozott kereseti kérelmet a nem vagyoni kártérítés összegszerűsége vonatkozásában, így az elsőfokú bíróság ítélete a Pp. 215. §-ába ütközik. A kötelezés jogalap hiányában és a kártérítés egyéb feltételeinek hiányában is jogsértő, az alperesek nem valósítottak meg jogsértő magatartást, továbbá a felperes nem bizonyította a kár összegét és az okozati összefüggést. A felperes által hivatkozott körülményekről, mint az egyetemi előmenetel hátráltatása és egyéb karrierbeli hátrányok, nem igazolta a közvetlen okozati összefüggést. Nyilvánvaló, hogy az alperesek terhére rótt két rövid újságcikk nem lehetett képes gyökeresen befolyásolni a felperes ...jét, ...ját. Az I. és III. rendű alperesek a II. rendű alperessel munkaviszonyban állnak, így egyetemleges marasztalásuk a Ptk. 348. §-a értelmében kizárt.

A II. rendű alperes is az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte a felperes keresetének elutasításával. Utalt a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalására és az annak nyomán kialakult bírói gyakorlatra. Tévesnek tartotta az elsőfokú ítélet azon hivatkozását, hogy a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalása azért nem alkalmazható, mert a sajtó az információt nem a Be. 74/A. §, illetve a bűnügyi tájékoztatásról kiadott 10/1986. (IX. 1.) IM-BM számú közös rendelet alapján a nyomozóhatóságtól szerezte. A sajtószerv információinak beszerzésére nem szab korlátot egyetlen jogszabály sem, így tévesen értelmezte a hivatkozott jogszabályokat az elsőfokú bíróság. Hivatkozott arra, hogy a jogsértés megállapításának nem lehet az alapja, hogy a sajtószerv a sajtótörvény alapján szabadon beszerezhető információit milyen forrásból szerezte.

Előadta, hogy a cikkek megjelenésekor a felperes elleni eljárásokat azért indították meg a hatóságok, mert elfogadták azt a tény, hogy a felperes a terhére rótt magatartást elkövette. A cikkben írt eljárások folyamatban voltak a felperes ellen, tehát a közlések nem voltak valótlanok. Azt pedig egyik írás sem tartalmazta, hogy az eljárások alapján a felperest elmarasztalták.

Tévesnek tartotta a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásának értelmezését is, ugyanis az nem tiltja, hogy a sajtó magánszemélytől szerezzen információt, aki akár a sajtószerv munkatársa is lehet. Ha a közlés megfelelt a valóságnak, nem vizsgálhatja a bíróság, hogy a másik felet megkereste-e a cikkíró. A valóságnak megfelelt az a tájékoztatás, hogy a felperes ... foglalkozású, ezért ez a közlés további jogsérelmet nem okozhat a felperesnek. A nem vagyoni kártérítés tekintetében az I. és III. rendű alperessel azonos okokból tartotta jogsértőnek az ítéletet.

A felperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte azzal, hogy a nem vagyoni kár összegét 500.000 Ft-ra kérte felemelni, a késedelmi kamat kezdő időpontját pedig 2000. december 22. napján kérte megállapítani a Ptk. 360. § (1) bekezdése alapján. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta és nem értékelte a felperes előadását, miszerint kizárólag az időmúlás révén kerülhetett abba a helyzetbe, hogy igénye jogalapját igazolni tudja, ugyanis be kellett várnia az ellene indított eljárások jogerős lezárását, majd ezt követően terjesztette elő kereseti kérelmét.

A felperes csak azzal igazolhatta, hogy tudományos karrierje kizárólag a jelen ügy miatt szenvedett törést, hogy a ...-dolgozatát védelemre benyújthatta, azt el is fogadták és ... meghívást is kapott. Mindezekből közvetlenül következik az, hogy a felperes a perindításban korlátozva volt az alperesi magatartás miatt, mint ahogyan emiatt a ... is vissza kellett vonnia. Ha ugyanis a felperes a pert megindítja, ismét olyan helyzetbe került volna, hogy „ügye van”. A nem vagyoni kártérítés körében kifejtette, hogy ha az elévülés nem következik be, az összeg megállapításában az igényérvényesítés ideje önmagában nem bír jelentőséggel, ugyanis az elévülési határidők nem hordoznak értéktartalmakat, nem határozhatják meg a megítélendő nem vagyoni hátrány kompenzációjának mértékét.

A felperesi előadások és az ezeket igazoló bizonyítékok a hátrányok valóságát és nem vagyoni jellegét bizonyították teljes egészében, ezzel ellentétes bizonyítékokat az alperesek nem terjesztettek elő, sőt bizonyítási indítvánnyal sem éltek.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében a felperes csatlakozó fellebbezésének elutasítását kérte. A PK 14. számú állásfoglalás alapján hivatkozott arra, hogy nincs jelentősége a perben annak, hogy a felperes ellen indított eljárások milyen eredménnyel zárultak, így a felperest semmi nem kötelezte, hogy az ellene indult eljárások lezárását megvárja. Ezen túlmenően az eljárások jóval a perindítás előtt jogerősen befejeződtek, ezért a felperes erre való hivatkozása nem valós. Vitatta a tudományos karrierre történt utalást is, a felperes ugyanis maga adta elő, hogy a ... visszavonta, mivel amennyiben azt előterjeszti, az kedvezőtlen fogadtatásra talált volna. A felperes feltételezésére épült cselekvés-sorok valóságát

ebben a formában lehetetlen igazolni. Utalt a jóhiszemű joggyakorlás követelményére is. Előadta, hogy a felperes semmilyen objektív hátráltató tényezőt nem jelölt meg a per megindítására, ezért a felperes jogait visszaélésszerűen próbálja érvényesíteni, ugyanis a bizonyítás lehetőségének eszközei nehezednek az idő múlásával. Mindezek alapján helyesen döntött akként az elsőfokú bíróság, hogy a felperes hátrányára értékelte ezt a körülményt.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak csatlakozó fellebbezéssel nem érintett része tekintetében.

Az alperesek fellebbezése alapos, a felperes csatlakozó fellebbezése alaptalan volt a következők miatt.

A per tárgyát képező ... 21-i cikk azt tartalmazta, hogy a III. Kerületi Rendőrkapitányság vizsgálatot indított Cs. Gy. feljelentése alapján, akit állítólag ágyékon rúgott felperes neve ... a ...épületében. Az írás foglalkozott azzal is, hogy a sértett értesítette a Budapesti Ügyvédi Kamarát is, amely elrendelte az előzetes vizsgálatot. A feljelentő azt is elmondta a lapnak, hogy a jelen per felperese ...i minőségében eljárva az egyik tárgyalás után minden előzetes szóváltás nélkül ágyékon rúgta, aminek következtében 8 napon túl gyógyuló sérüléseket szenvedett, mentő szállította el.

A cikk kitért arra is, hogy a felperes ...az Az írás azzal zárult, hogy a megjelenés napján tartanak rendőrségi szembesítést az ügyben.

A cikk szerint sem a felperes, sem az ... nem kívánt nyilatkozni az ügyről.

A ...-i írás pedig arról számolt be, hogy a ... felfüggeszti az etikai vizsgálati eljárást a felperes ellen, amíg a rendőrség nem zárja le a nyomozást az I. rendű alperes által tett feljelentés nyomán indult ügyben. A korábbi cikkel egyezően utalt arra, hogy mi képezte a feljelentés alapját, majd azt rögzítette, hogy a nyomozás várhatóan a jövő hónapban zárul.

A felperes keresetében azt sérelmezte, hogy az alperesi lap tényként közölte a bántalmazás tényét, holott az ügyészégi határozatból és a bíróság végzéséből is megállapítható, hogy a felperes a cselekményt nem követte el. Álláspontja szerint a vele szemben indult nem nyilvános eljárások személyes adatok, amelyekről kizárólag az ügyben eljáró szervek adhatnak tájékoztatást. Előadta, hogy bár a foglalkozása nyilvános adat, nevének és foglalkozásának közzététele az eljárásokról történt beszámolás mellett, a felperes személyének lejáratását célozta. Az alperesek magatartását visszaélésszerűnek tartotta, amit az I. rendű alperes helyzetére és a II. rendű alperes kiadói státuszára alapított.

Az Alkotmány 59. § (1) bekezdése értelmében a Magyar Köztársaságban mindenkit megillet a jóhírnévhez, a 61. § (1) bekezdése szerint pedig a szabad véleménynyilvánításhoz való jog, míg a (2) bekezdés kimondja, hogy a Magyar Köztársaság elismeri és védi a sajtó szabadságát.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése alapján a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, ezen jogok a törvény védelme alatt állnak. A Ptk. 76. §-a részesíti védelemben a becsületet, mint személyhez fűződő jogot. A Ptk. 78. § (1) és (2) bekezdése értelmében a jóhírnév védelméhez fűződő jog sérelmét jelenti különösen, ha valaki másról, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

Az alperesek helytállóan hivatkoztak - a személyhez fűződő jogi perekben is alkalmazandó - a Legfelsőbb Bíróság PK 14. számú állásfoglalására, amely rámutatott, hogy nincs helye sajtó-helyreigazításnak, ha a sajtószerv valamely büntetőeljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelően tájékoztatta olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős büntető ítéletről. Az állásfoglalás szerint a sajtószervet a sajtó-helyreigazítási perekben egyébként terhelő, a valóság bizonyítására vonatkozó kötelezettség nem terheli abban az esetben, ha a valóságnak megfelelően közli a vádirat, a büntető bírósági tárgyalás, a nem jogerős büntető bírósági ítélet tartalmát, köztük a vádlott védekezését, ugyanis nincs olyan jogszabály, amely a büntető eljárásról történő sajtótájékoztatást a jogerős ítélet előtt kizárná vagy korlátozná. Amennyiben a sajtóközlemény megfelel a vádirat, büntetőítélet tartalmának, azt valósághűen ismerteti, nem lehet sajtó-helyreigazítást kérni. A Legfelsőbb Bíróság hangsúlyozta, hogy sajtó-helyreigazítási perben nincs lehetőség annak vizsgálatára, hogy valaki elkövetett-e egy cselekményt vagy sem. A tudósításnak híven, a tényeknek megfelelően kell tükröznie a büntető ügy anyagát.

Az állásfoglalás és az annak nyomán kialakult bírói gyakorlat alapján nem sért személyhez fűződő jogot a tényszerű tájékoztatás, ha a sajtóközleményből megállapítható az, hogy a büntetőeljárás a gyanúsított személlyel szemben milyen stádiumban van, továbbá a sajtó a büntetőeljáráson túlmenően jogosult beszámolni a folyamatban levő vagy befejezett polgári, közigazgatási eljárásról illetve a fegyelemi eljárásról is.

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) 2. § (1) bekezdése értelmében a sajtó feladata a hiteles, pontos és gyors tájékoztatás. A 3.§ (1) bekezdése azt is kimondja, hogy a sajtószabadság gyakorlása nem járhat mások személyhez fűződő jogának sérelmével.

A bűnügyi és igazságügyi tájékoztatásról szóló 10/1986. (IX. 1.) IM-BM együttes rendelet 3. § (1) bekezdése értelmében a tájékoztatás nem sértheti az ártatlanság vélelmét és az állampolgárok személyhez fűződő jogait. Nem tartalmazhat olyan megállapítást, amely a tárgyilagos döntést veszélyeztetheti. A (2) bekezdés szerint a tájékoztatásból ki kell annak tűnnie, hogy az ismertett eljárás milyen stádiumban van, és annak is, hogy a tájékoztatás milyen forrásból származik.

A sajtószerv úgy teljesíti a sajtóról szóló 1986. évi II. törvény (Stv.) 2. § (1) bekezdésében és a 3. § (1) bekezdésében meghatározott feladatát, hogy közli az eljárás során addig feltárt tényeket, illetve a későbbiek során erre irányuló igény esetén az ügyben meghozott döntést. (BH 2002/432.)

Fontos társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy a közvélemény a sajtó útján tájékoztatást kapjon az igazságszolgáltatás szerveinek hatáskörébe, feladat és ügykörébe tartozó eljárásokról anélkül, hogy ezen eljárások tárgya vonatkozásában a sajtót a valóság bizonyításának kötelezettsége terhelné, ezért a sajtó nincs elzárva attól, hogy folyamatban levő büntetőeljárásról a valóság bizonyításának kötelezettsége nélkül tájékoztatást adjon. (2001/1/407. sz. elvi határozat)

Mindezek értelmében a büntetőeljárásról szóló tájékoztatás kivételt képez azon általános követelmény alól, amely szerint, ha a sajtó mástól származó értesülést tesz közzé, az nem mentesíti a helyreigazítási kötelezettség alól, amennyiben annak valóságtartalmát nem bizonyítja ugyanúgy, mintha saját tényállításáról lenne szó. Tehát a sajtószervnek büntető ügyről való tájékoztatás esetén azt kell bizonyítania, hogy a közlés az eljárásban rendelkezésre álló adatoknak, iratoknak megfelelő és hiteles volt, a közöltek tartalmának megalapozottságára a sajtó bizonyítási kötelezettsége nem terjed ki. Ugyanis a valóság feltárása arra az eljárásra tartozó kérdés, amely a megjelölt szervezet hatáskörében, a rá vonatkozó anyagi és eljárási szabályok által meghatározott keretek között kerül lefolytatásra. A sajtó kötelezettsége ennek megfelelően ilyenkor csak arra terjed ki, hogy a kérdéses eljárásról, adott esetben a büntetőeljárásról, annak adott állásáról valósághűen tájékoztasson.

Mindezekre figyelemmel a jelen perben az ügy érdemi elbírálása szempontjából csupán annak volt jelentősége, hogy a per tárgyává tett alperesi tudósítások tartalmi szempontból megfelelték-e a folyamatban levő büntetőeljárás adott állásának.

A büntetőeljárásról szóló tájékoztatás akkor tekinthető megfelelőnek, ha abból megállapítható, hogy az eljárás kivel szemben, milyen bűncselekmény miatt indult és milyen eljárási szakaszban van.

Ennek vizsgálata során a sajtóközlemények szövegét - a Legfelsőbb Bíróság PK 12. számú állásfoglalásának megfelelően - szövegkörnyezetükben a maguk egészében és összefüggéseiben kell értelmezni, nem lehet kiragadni egyes kifejezéseket, közléseket formális megjelenésük alapján.

A perben rendelkezésre álló iratokból megállapítható volt, hogy 2000. október 15-én kelt a felperes elleni feljelentés, amelynek alapján megindult a nyomozás, a perbeli cikkek ...-én és ...-án jelentek meg.

Az iratokból kitűnően a Budapesti II. és III. Kerületi Ügyészség 2001. október 31-i határozatával állapította meg azt, hogy sem a súlyos testi sértés büntette, sem annak kísérlete nem állapítható meg. A magánvádas eljárásban pedig a bíróság 2003. május 15-én szüntette meg a büntetőeljárást.

Így tehát az írások a feljelentés megtétele után, a nyomozás adatainak megfelelő módon kerültek közzétételre, az eljárásokat lezáró büntető határozatok pedig a sajtóközlemények megjelenése után keletkeztek.

A felperes által kifogásolt tudósítások tartalmából kétségtelenül megállapítható volt, hogy a felperessel szemben az I. rendű alperes feljelentése alapján indult büntetőeljárás még csak nyomozati szakaszban van. A felperes hivatkozásával

ellentétben a perbeli cikkek nem állították tényként a cselekmény elkövetését, csupán azt közölték, hogy milyen cselekmény miatt tett feljelentést az I. rendű alperes. A sajtóközlemények semmiféle magyarázatot, kommentárt, véleményt nem fűztek a büntetőügyről való tájékoztatáshoz, az adott tájékoztatások hitelesek és valósághűek voltak.

Az alperesi sajtószerv a cikkekben megjelentek közzétételével a sajtótörvényben előírt tájékoztatási kötelezettségének megfelelően járt el, amikor beszámolt az adott büntetőügy megindulásáról. Ezért téves a felperesnek az az álláspontja, hogy az alperes az ártatlanság vélelmét megsértve, nem a valóságnak megfelelően tájékoztatta az olvasókat a büntetőeljárás tartalmáról.

Az alperesi cikkek a büntetőeljárásról, annak lényegi tartalmáról és állásáról megfelelő tájékoztatást adtak, valótlan tény a felperes személye vonatkozásában nem állítottak, ezért a felperes személyiségi jogának megsértése nem voltak alkalmasak, mivel a tényközlés a valóságnak megfelelt, így nem sérthették a felperes becsületét és jóhírnevét.

A per eldöntése szempontjából annak nincs ügydöntő jelentősége, hogy a gyanúsítás utóbb alaptalannak bizonyult, mert ez a jogsértés alapjául nem szolgálhat, tekintettel arra, hogy a cikkek megjelenése időpontjában fennálló állapotot kell figyelembe venni, a büntetőeljárás akkori állásának megfelelően kell elbírálni a közzétett információkat. Így tehát a felperes legfeljebb azt követelheti, hogy a büntetőeljárás eredményét is közölje a sajtó. Ez azonban a jelen per tárgyát nem képezte.

Megfelelt a valós tényeknek az is, hogy a felperes ellen az eset miatt etikai fegyelmi eljárás indult a ...nál, amelyet a nyomozás befejezéséig felfüggesztettek, így ennek közlésére is jogosult volt az alperesi sajtószerv.

Az a körülmény, hogy a sérelmezett cikkekben szereplő eljárásokról a sajtó nem a rendőrség hivatalos tájékoztatójából, hanem az egyik érintett féltől szerzett tudomást, nem alapozza meg a személyiségi jogsértés megállapítását, mivel sem az Stv., sem a 10/1986. (IX. 1.) IM-BM rendelet nem tartalmaz olyan tilalmazó rendelkezést, amely bármilyen módon korlátozná az információk beszerzésének forrásait.

A 10/1986. (VI. 26.) IM-BM rendelet 3. §-ának (4) bekezdése csak a kiskorú személy esetén tiltja a gyanúsított személy családi nevének megjelölését, más esetben ilyen tiltást nem tartalmaz, így tehát a felnőtt korú gyanúsítottak teljes neve közölhető, ezért az alperesek nem sértették meg a felperes személyhez fűződő jogát akkor, amikor a II. rendű alperes által kiadott lap felperes ellen folyamatban levő büntetőeljárásról úgy tudósított, hogy a felperes teljes nevét megjelölte.

Emellett a felperes nem önmagában foglalkozásának a feltüntetését sérelmezte, hanem azt, hogy a büntetőeljárásról való tájékoztatás mellett került arra sor,

márpedig a büntetőeljárásról való tájékoztatás nem eredményez adatvédelmi szempontból jogsértést, ezért ez a felperesi igény sem volt megalapozott.

Tekintettel arra, hogy a felperes kereseti kérelme alaptalannak bizonyult, az objektív és szubjektív jogkövetkezmények alkalmazására sem kerülhetett sor.

Az alperesi fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság rögzíti, hogy alaptalanul történt hivatkozás arra, hogy a felperes nem jelölte meg nem vagyoni kártérítés iránti igényét, ugyanis a 4. sorszámu, 2006. február 27-i beadványban annak összegszerűségét 500.000 Ft-ban határozta meg.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú és a fellebbezési eljárásban felmerült költségekről a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott, figyelemmel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére, továbbá a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ában foglaltakra. Az I., III. rendű alperes képviselőjének munkadíja tartalmazza az áfa összegét is.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a felperes kereseti kérelmén 51.000 Ft illetéket rótt le. Személyiségi jogi perben azonban ha a felperes több polgári jogi igényt együtt érvényesít, az eljárási illeték alapjául a kártérítési követelés szolgál, a kártérítési igény meghaladja a jogsértés megállapítása iránti igény szerint számítható pertárgyértéket (350.000 Ft). Ennek megfelelően az 500.000 Ft-os kártérítési követelés alapulvételével a felperest 30.000 Ft kereseti illeték terhelte, ezért a fennmaradó 21.000 Ft illetéket a másodfokú bíróság beszámította a fellebbezési eljárásban az alperesek fellebbezése folytán lerovandó 24.000 Ft illetékbe, így a felperesnek a további 3000 Ft illetéket kell lerónia.

A felperes a csatlakozó fellebbezési illetéket leróta, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Budapest, 2007. november 6.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s. k.
a tanács elnöke

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s. k. . Győriné dr. Maurer Amália s. k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hiteléül:
tisztviselő